

set heller ikke i stand til fuldstændig at ændre en sådan forhandling.

Optagelsesbetingelserne er utrolig barske. De medfører afskedigelser i virksomheder, nedlæggelse af virksomheder, privatisering og udliciteringer og nedskæringer af offentlige budgetter. Resultatet af den borgerlige regerings politik her i Danmark gennemføres i tifoldig målestok i de nye lande som følge af optagelsesbetingelserne, og det er det, der gør, at entusiasmen ved folkeafstemningerne i de nye lande er så begrænset, som den er. Jeg var inde på over for hr. Lars Barfoed, at vi har dikteret de nye lande en bestemt økonomisk politik, som vi allerede selv har afprøvet, og som har vist sig ikke at virke ude i virkeligheden. Den giver øget arbejdsløshed, større social ulighed osv.

Når det så er sagt, vil jeg sige, at Enhedslisten har ingen anden mulighed end at stemme for det forslag, der ligger her. Hvad ville alternativet være? Alternativet ville være, at vi skulle underkende resultatet af de folkeafstemninger, som på demokratisk vis har fundet sted i de nye lande, og det kan vi ikke. Men jeg vil sige, at sjældent har vi med mindre begejstring stået over for at skulle stemme for et forslag. Men vi kan ikke andet, for alternativet ville jo være, at vi sagde til de østeuropæiske lande, at vi ikke respekterede resultatet af deres folkeafstemninger, og det kan vi ikke.

Vi står altså i den situation, at vi må konstatere, at begejstringen hos en meget stor del af befolkningen i disse lande ikke er større, end den er i Enhedslisten. Det er realiteten, det har en årsag, og årsagen er, at vores solidaritet med de nye lande ikke har været stor nok. Desværre har vi for indværende en række regeringer i Unionen, herunder den danske, som er præget af forældet borgerlig politik og forsøger at gøre den til en almindelig model for Unionens tilrettelæggelse af de økonomiske kriterier. Det vil selvfølgelig i særlig grad være de fattigste lande og dermed de nye lande, der kommer til at bære smerten over denne økonomiske model, og vi vil i hvert fald fra Enhedslistens side arbejde for, at udvidelsen følges op.

I forlængelse af de bemærkninger, hr. Poul Nyrup Rasmussen og hr. Niels Helveg Petersen kom med, vil jeg sige, at udvidelsen er jo ikke en indmarch i slaraffenland. Udvidelsen er begyndelsen til en række problemer, som vi må arbejde med, bl.a. den stigende arbejdsløshed, som gør sig gældende med særlig hård kraft i de nye lande. Jeg håber, at i hvert fald oppositionen her

i Folketinget vil være indstillet på at gøre en indsats i den forbindelse og også udvise større fleksibilitet over for de nødvendige hensyn, som må tages til de nye lande, der står i en vanskelig situation.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Niels Helveg Petersen for en kort bemærkning, hr. Claus Larsen-Jensen efterfølgende og nu også hr. Søvnald.

Kl. 18.50

(Kort bemærkning).

Niels Helveg Petersen (RV):

Op gennem 1990'erne har jeg tilbragt timer og atter timer med at diskutere med hr. Keld Albrechtsen om EU og EU's vederstyggeligheder. Jeg tror slet ikke, jeg kan gøre op, hvor mange timer det bliver til sammenlagt, men det bliver til døgn, ja, uger i mit liv.

Jeg har lært hr. Keld Albrechtsen at kende som en totalt uopslidelig og utrættelig debattør, som altid var i stand til at finde det mindste hår i suppen, når det drejede sig om EU, og derfor vil jeg gerne sige hjertelig tak til hr. Keld Albrechtsen i dag. Selv om det holdt hårdt, og selv om han måtte udstyre det hele med mange sure randbemærkninger, måtte hr. Keld Albrechtsen jo nå til det resultat, at her er der noget, han må stemme for, selv om han ikke bryder sig om det.

Jeg mener, det er at overvinde sig selv, og jeg synes, man skal kvittere for mange timers, døgn, ugers debat gennem 1990'erne over for hr. Keld Albrechtsen, fordi han er blevet lidt klogere og må stemme ja til dette forslag.

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Jeg vil også gerne sammen med den forrige taler indgå i det politiske omklæringsbroderskab og byde hr. Keld Albrechtsen velkommen i klubben. Jeg synes, det er klogt og fornuftigt, og det skal man ikke hånes for, men undskyld, fordi vi alligevel gør det på denne måde.

Jeg vil bare stille to enkelte spørgsmål: Kan vi forvente, at dette her er det første skridt mod en ny erkendelse? Det kan godt være, at Enhedslisten ikke brød sig så meget om klubben, men betyder udvidelsen – det at alle de andre gerne vil være med, og at befolkningerne stemmer ja til det – at vi kan forvente, at Enhedslisten ændrer opfattelse i sin generelle holdning til EU?

Det andet spørgsmål er: Gør det ikke indtryk, når landenes politikere og befolkninger faktisk